

трѣхъ възлѣзе на камыка, и държеше първото свое правило, вышнаго положивъ прибѣжище себѣ. Богъ же призирааи на земли и творай ю трагистиа, призираа свыше съ милостиво око на угодника своего, и заповѣда ангелъ своему да му приноса всякой день хранж. И така са изпываше и на него писанното: хлѣбъ ангелескый аде человекъ.

Така като са поминѣваше той, слухъ са раздаваша за него както рекохъме понапредъ, така что са чѣ и до цара, че пожела и той да го види. По това время на вѣзгарскый въ велика Преслава престолъ царѣваше благочестивый царъ Петръ сынъ и пріемникъ славнаго и Грекомъ весма страшнаго Симеона. Той като бѣла дошелъ тогасъ въ Средецъ, и чѣла за преподобнаго, проважда деваѣ мъжѣ твърдѣ хитры ловцы да дирятъ сватаго, заповѣдавъ имъ да са не вращатъ, ако го не намѣратъ. А тѣ като пріехъ заповѣдь отъ цара, много скоро достигнхъ въ Рымъ. И тамо много дни обходивше, не намѣрихъ нищо, а изнемошавъ отъ гладъ, и незнахъ что да правятъ. Нито смѣлахъ при цара да са завържатъ нито пакъ гладни можахъ по постыната да са скитатъ. Страхътъ обаче надмынѣваше гладъ, зато и непрестанавъ отъ да го дирятъ. Бѣла ли късно нѣкога намѣрихъ нѣкое знаменіе и по него достигнхъ гдѣто сватый живѣаше и поискахъ отъ него да пріемятъ благословеніе. А той сподобивъ ги благословеніа, попыта ги за причинятъ на идваніето имъ. И тѣ му изавихъ сичко. Сватый пакъ, като предвидѣ дѣшевными очима, че отъ пать дни сѣ гладни, скоро трапезъ имъ предлага и любезно ги нагостава съ единъ малкъ хлѣбъ. Той ко что нѣкога си пать тысащы съ петь хлѣбовъ насытивый въ постыни, насыща и тѣка деваѣ мъжѣ отъ единъ хлѣбъ. И О чѣдесе! както тамо останхъ довольно трѣхъ, така и тѣка останъ трѣхъ (часть) половинъ хлѣбъ. Това като видѣхъ тѣ, много са смахъ. И тѣ что помысеихъ че единъ хлѣбъ не ще имъ постигне, слѣдъ насыщеніето си половина оставихъ. И като са завържхъ, исказахъ всичко явно на цара. Отъ божественна ревность распаленъ, и отъ велика радость испаленъ, царътъ, тичаше като елень по жетва къмъ изворотѣ водни: защо, като пое любезнытѣ си, вързо потекохъ къмъ планинитѣ. И като пристигнхъ при рѣкытъ Рымъ, намѣрихъ единъ твърдѣ голѣмъ и стрѣменъ камыкъ (канара), по когото никакъ неможеше да са мине, отъ него не можихъ да за-